

og jeg vil gjentagende gjøre opmærksom paa, at dens Mangler forekomme os saa meget mindre betydende, som Huusmanden ikke kan nødes til nogen Afløsning, han ikke selv vil have, og som, dersom Ulemperne virkelig maatte vise sig saa utvivlsomme og saa mange, en anden Rigsdag om saa Maaneder kommer sammen, hvor navnlig de af os, der ere gennemtrængte af Overbeviisningen om Utilstrækkeligheden af denne Lov, jo ligefrem maatte føle det som en Pligt at gjøre Forslag til Forandringer i den, da er der Tid til nærmere at overveie det, og Udvalgets Medlemmer skulle visse ikke staae tilbage for Noget i Thinget i at følge denne Overveielse og gjøre, hvad der med god Overbeviisning kan gøres for et godt Resultat. Jeg vilde blot endnu tillade mig den oplysende Bemærkning, at det Tillægsforslag, den ærede Indenrigsminister har fremsort, er indgivet saa seent — det var efter den af Formanden foreskrevne Tid —, at det ikke kunde komme i Betragtning for Udvalget, thi jeg nægter ikke, at det kan tyde paa, at Indenrigsministeren havde en anden Betragtningssmaade og maatte mene, at Thingets Tid til at være samlet endnu kunde være saa lang, at en Forhandling af denne Sag i Landstthinget kunde være mulig.

Grundtvig: Den høitærede Indenrigsminister maa ventelig have opfattet mine Ord ikke saa ganske rigtigt, thi jeg har aldrig forundret mig over det eller paa nogen Maade kaldt det en Feil, at den høitærede Indenrigsminister, som under Lovens Drøftning her, om jeg ellers hørte ret, udtrykkeligt sagde, at, naar visse Ting gik igjennem her, da indstod han omtrent for, at Loven ikke skulde gaae igjennem; jeg kan aldrig finde, at det var en Feil, eller at det var i mindste Maade urimeligt, at han stillede et Endringsforslag om, at Loven skulde blive givne, som han vilde have den. Hvad jeg talte om, det var jo heller ikke, at det skulde være noget Galt, at Udvalget havde foreslaaet os at gaae tilbage til Loven, som den var kommen her, men hvad jeg sagde, der i mine Ord var en Feil hos Udvalget, det var, at det ikke, da Loven saa seent var kommen til Behandling, at det ikke da allerede, dengang det stillede sine Endringsforslag, tillige stillede os det

Forslag, om vi dog ikke maaskee helst vilde blive ved Loven, som den kom fra Landstthinget.

Ordføreren: Den Feil vilde . . .

Formanden: Maa jeg tillade mig? Afslutning af Forhandlingerne er begjert af følgende Medlemmer: Jespersen, Frølund, Steen, Winther, Neergaard, Rasmussen, With, Wilkens, R. Pedersen, L. Hansen, Skau, Poulsen, Wegener, Fuglede, Kampmann, Schack, C. Jensen, C. A. Hansen, Hoffmeyer, Rotvitt og Lunde.

Med Afstemning vedtoges det derpaa med 59 Stemmer mod 12, at Afslutning skulde finde Sted.

Loven i sin Heelhed saalydende:

F o r s l a g

til

Lov om Afløsning af det Pligtarbejde, der, forinden Rundgjorselen af Forordningen af 27de Mai 1848, er betinget af Huse og Boliger paa Landet.

§ 1.

Alt Pligtarbejde, der for Tiden lovligt er betinget som Bederlag for Overdragelsen af Huse, med eller uden Jord, eller Boliger paa Landet, det være sig i Leie, Fæste, Arvefæste eller til Selveiendom, af andre end dem, der staae i fast Tjeneste hos den, der er berettiget til Arbejdet, skal herefter kunne afløses mod et billigt aarligt Bederlag, naar den Arbeidspligtige begjærer det.

§ 2.

Naar de Bedkommende ikke mellem sig kunne blive enige om Afløsningen, skal denne, ifølge Begjering af en enkelt Arbeidspligtig eller flere Arbeidspligtige i Forening, ordnes ved offentlig Foranstaltning.

Til den Ende udnævnes af Kongen en Formand for Afløsningen i ethvert Amt.

Derhos skulle de paagældende Parter i ethvert enkelt Tilfælde vælge hver een Bølgistsmand til at sammentræde med Formanden til Udførelse af det omhandlede Hverv, dog saaledes, at de i dette Valg ere bundne til de Mænd, som hertil udnævnes af Sogneforstandersfaberne og Communalbestyrelserne.

Saafermt der blandt disse Mænd skulde